

Τζάκλιν Ουίλσον

Το Φιλί

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΔΙΑΘΕΤΟΥΝ

0,10 €

ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥΣ
ΣΕ ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΙΣ ΣΚΟΠΟΥΣ
ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ 2011

Το
ΦΙΛΙ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: KISS

Από τις Εκδόσεις DOUBLEDAY, Λονδίνο 2007

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το φιλί**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jacqueline Wilson

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπιντοπούλου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Nick Sharratt

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Jacqueline Wilson, 2007

© Εικονογράφησης: Nick Sharratt, 2007

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2011, 5.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-014-9

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπύ.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του συγγραφέα κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Τζάκλιν Ουίλσον

Το
ΦΙΛΙ

Μετάφραση:
Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΤΖΑΚΛΙΝ ΟΥΙΛΣΟΝ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

- Κακά κορίτσια*, 2001, μτφρ. Βερίνα Χωρεάνθη
Εικονογραφημένη μαμά, 2001, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τσάρλι και Λότι, 2001, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Εγώ είμαι εσύ, 2001, μτφρ. Βερίνα Χωρεάνθη
Το μωρό της Πρωταπριλιάς, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ούτε γάτα ούτε ζημιά, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Η Τερατοπαραμυθού, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Μια βαλίτσα ψάχνει σπίτι, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα κορίτσια ξευχτάνε, 2005 μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ερωτευμένα κορίτσια, 2005, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα μυστικά των κοριτσιών, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
www.theloxaxero.com, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ορειβάτης για κλάματα, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Πιτζάμα πάρτι, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Καρφάκια και Σουβλομούρης, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα κορίτσια κλαίνε... και το λένε, 2007,
μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Νταντά για μαμάδες, 2007, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Κορίτσια στην πρίζα, 2008, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Κολλητές για πάντα, 2009, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Μια ευχή τα μεσάνυχτα, 2010, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ιδιαίτερα μαθήματα αγάπης, 2010, μτφρ. Ρένια Μπουμπουρή
Πεντάμορφη, 2011, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως

Στη Βίκι Άιρλαντ

Μισούσα το μεσημεριανό διάλειμμα στο σχολείο. Γιατί εκείνη την ώρα, πάντα μου έλειπε πολύ ο Καρλ.

Όταν ήμασταν στις τελευταίες τάξεις του δημοτικού, περνάγαμε όλο τον καιρό παρέα. Με το που χτύπαγε το κουδούνι, εμείς τρέχαμε να φάμε γρήγορα γρήγορα το φαγητό μας και μετά είχαμε δική μας μια ολόκληρη ώρα. Και πηγαίναμε να κρυφτούμε σε κάποιο από τα αγαπημένα μας μέρη. Όταν είχε καλό καιρό και ήλιο, ξαπλάραμε δίπλα στο σκάμμα με την άμμο ή καθόμασταν στο τοιχάκι δίπλα στο στέγαστρο των ποδηλάτων, με τα πόδια μας να κρέμονται. Το χειμώνα, χωνόμασταν στη βιβλιοθήκη. Στην πραγματικότητα, δε μας ένοιαζε πού θα είμαστε, αρκεί να ήμασταν μαζί.

Ήταν μέρες που δε μιλάγαμε πολύ. Απλώς καθό-

μασταν και διαβάζαμε τα βιβλία μας, χαχανίζοντας ή σχολιάζοντας κάτι πότε πότε. Άλλες φορές, ζωγραφίζαμε παρέα ή παίζαμε χαζά παιχνίδια. Τις περισσότερες φορές, όμως, δημιουργούσαμε ένα καινούριο επεισόδιο του Γυάλινου Κόσμου. Και το παίζαμε σαν ηθοποιοί, αν και στο σχολείο δεν μπορούσαμε να το παίξουμε κανονικά όπως το κάναμε στο Γυάλινο Σπίτι. Τα άλλα παιδιά μάς θεωρούσαν αλλόκοτους έτσι κι αλλιώς. Έτσι και μας τσάκωναν όμως να ορκιζόμαστε αιώνια αγάπη σαν βασιλιάς Κάρλος και βασίλισσα Σιλβιάνα, θα έπεφταν κάτω από τα γέλια. Γι' αυτό και εμείς μουρμουρίζαμε μέσ' από τα δόντια μας τα λόγια και κάθε τόσο κάναμε αστραπιαίες, μικρές κινήσεις και ο μαγικός μας κόσμος ξεκινούσε και εμείς τυλιγόμασταν στη λάμψη του Γυάλινου Κόσμου μας.

Όταν χτυπούσε το κουδούνι για τα απογευματινά μαθήματα, ένα σοκ το παθαίναμε πάντα, γιατί με το χτύπημα, οι γυάλινες βασιλικές κορόνες μας και οι γυάλινες μπότες μας γίνονταν χίλια κομμάτια. Σερνόμασταν προς την τάξη, με τα φθαρμένα αθλητικά μας, μέσα στους διαδρόμους που μύριζαν πίτσα, ενώ ευχόμασταν να μπορούσαμε να μείνουμε για πάντα στο Γυάλινο Κόσμο μας.

Εξακολουθούσα να ενημερώνω το *Χρονικό του Γυάλινου Κόσμου* στο πελώριο, χειρόγραφο βιβλίο μας και ο Καρλ πρόσθετε πότε πότε κάποιο σχόλιο ή μια ζωγραφιά, αλλά τον τελευταίο καιρό δεν παίζαμε τα επεισόδια. Ο Καρλ πάντα είχε πολλά μαθήματα.

Ήταν φορές που δεν ερχόταν στο Γυάλινο Σπίτι για μέρες ολόκληρες κι έπρεπε εγώ να πάω να τον φωνάξω να τα πούμε.

Αλλά ακόμα και τότε, δεν πήγαινε καλά το πράγμα. Με ακολουθούσε στον κήπο και καθόταν στο Γυάλινο Σπίτι μαζί μου, αλλά είτε καθόταν σιωπηλός και σκυθρωπός και δε συμμετείχε σε τίποτα είτε έκανε χαζομάρες και έλεγε τα λόγια του κάνοντας περιέργες φωνές, καταστρέφοντας έτσι τα πάντα. Σε γενικές γραμμές τον κατάφερα να παίξει κανονικά, αλλά δυσκολευόμουνά πάρα πολύ.

«Ίσως δε θα έπρεπε να κολλάς τόσο στον Καρλ για να παίζει μαζί σου», μου είπε η μαμά.

«Μα είναι ο καλύτερός μου φίλος, ο κολλητός μου. Πάντα παίζαμε μαζί», της απάντησα.

«Αχ, Σιλβί», είπε η μαμά αναστενάζοντας. Τώρα τελευταία αναστέναζε πολύ όταν μου μιλούσε. «Είστε πολύ μεγάλοι πια για να παίζετε σκαρώνοντας μυστικά φανταστικά παιχνίδια. Δεν είναι φυσιολογικό. Δεκατριών χρόνων είστε, για όνομα του Θεού. Πότε θα αρχίσεις να φέρεσαι σαν έφηβη;»

«Ίδέα δεν έχεις τι κάνουμε», της είπα με ύφος ξιπασμένο. «Αυτό που κάνουμε δεν είναι παιδικά παιχνίδια. Εμείς γράφουμε βιβλία, ολόκληρη σειρά. Περίμενε και θα δεις. Μια μέρα τα βιβλία μας θα εκδοθούν και ο Καρλ κι εγώ θα βγάλουμε εκατομμύρια, με τα δικαιώματα και εδώ και σε ξένες χώρες, και τα ποσοστά από τις ταινίες».

«Ε, ωραία, τότε να πληρώνεις εσύ το δάνειο του σπιτιού», είπε η μαμά. Και αναστέναξε πάλι. «Δε μου λες, ποια νομίζεις ότι είσαι, ε; Η Τζ. Κ. Ρόουλινγκ; Πάντως, ο Καρλ δε φαίνεται να καίγεται και πολύ τώρα τελευταία με τούτο το παιχνίδι – α, συγγνώμη, τη συγγραφή. Μεγαλώνετε και οι δυο πια. Ίσως είναι καιρός να αποκτήσετε καινούριους φίλους ο καθένας. Στο σχολείο δεν υπάρχει κανένα παιδί που μπορείς να πιάσεις φιλίες μαζί του;»

«Έχω ένα σωρό φίλες», είπα ψέματα. «Έχω τη Λούσι. Φίλη μου είναι».

Αυτό είχε κάποια δόση αλήθειας. Η Λούσι κι εγώ είχαμε πιάσει φιλίες εκείνη την πρώτη, γεμάτη άγχος, μέρα στο Γυμνάσιο του Μίλστεντ. Την ήξερα από το δημοτικό αλλά ποτέ δεν είχα νιώσει την ανάγκη να πιάσω φιλίες με κανένα από τα κορίτσια γιατί, πολύ απλά, πάντα είχα τον Καρλ δίπλα μου.

Τώρα, στη δεύτερα γυμνασίου, ήταν δύσκολο να κάνω καινούριους φίλους. Σχεδόν όλοι ήταν μαζί από το δημοτικό και έτσι απλώς συνέχιζαν τις παρέες τους. Υπήρχαν αρκετά καινούρια κορίτσια στο τμήμα μας, αλλά κι αυτά είχαν πιάσει φιλίες μεταξύ τους. Υπήρχε και η Μιράντα Χόλμπεϊν, στο άλλο τμήμα της δευτέρας, αλλά αυτή δεν ήταν για μένα.

Όταν η Λούσι με ρώτησε αν μπορεί να καθίσει δίπλα μου και μου φέρθηκε φιλικά, ένιωσα μεγάλη ανακούφιση. Ήταν ένα χαρούμενο κορίτσι με πολύ ροζουλιά μάγουλα, λες και κοκκίνιζε συνέχεια από αμη-

χανία. Τραγουδούσε στη χορωδία και πάντα ήταν πολύ καλή. Είχε κοντά μαλλιά, φορούσε το λευκό-αστραφτερά λευκό-πουκάμισο της στολής του σχολείου, ποτέ δε σήκωνε ψηλά τη φούστα, που της έφτανε μέχρι το γόνατο, και τα καφέ παπούτσια της με κορδόνια ήταν πάντα καλογουαλισμένα. Έδειχνε το ίδιο παιδί όπως εγώ. Κι έτσι καθόμασταν στο ίδιο θρανίο σε όλα τα μαθήματα, και στα διαλείμματα μοιραζόμασταν σοκολάτες και πατατάκια. Κουβεντιάζαμε για συνηθισμένα πράγματα, όπως τηλεοπτικές εκπομπές (της άρεσε οτιδήποτε είχε να κάνει με νοσοκομεία και ήθελε να γίνει νοσοκόμα όταν μεγαλώσει), αστέρια της ποπ (λάτρευε πολλά αγορίστικα συγκροτήματα, σχεδόν με αφοσίωση, κι ήξερε απ' έξω κι ανακατωτά τα ζώδια καθενός από αυτούς, το αγαπημένο τους φαγητό και όλα τα τραγούδια των άλμπουμ τους, με τη σειρά).

Η Λούσι ήταν μια χαρά για καθημερινή παρέα. Αλλά, φυσικά, ποτέ δε θα τη θεωρούσα κολλητή μου. Έμμενε σχεδόν δίπλα στο σχολείο κι έτσι στο μεσημεριανό διάλειμμα πήγαινε σπίτι της για φαγητό. Εγώ, πάλι, έμμενα πολύ μακριά. Άλλωστε, η μαμά μου δούλευε και δεν ήταν στο σπίτι να μου φτιάξει αυγά και πατάτες, όπως η μαμά της Λούσι. Κι έτσι, δεν είχα κανέναν για παρέα στο μεσημεριανό. Δε μας επέτρεπαν να έχουμε κινητά στο σχολείο, εγώ όμως έστελνα διανοητικά μηνύματα στον Καρλ: ΜΟΥ ΛΕΙΠΕΙΣ. ΜΙΛΑ ΜΟΥ. ΘΑ ΣΕ ΔΩ ΑΠΟΨΕ ΣΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΣΠΙΤΙ;

Παλιά προσποιούμασταν ότι επικοινωνούσαμε τηλεπαθητικά. Ίσως τώρα τα διανοητικά μας κύματα να μην κατάφεραν να συνεργαστούν με τη νέα τεχνολογία. Γιατί κανένα ηχητικό μήνυμα δεν ακουγόταν στο κεφάλι του Καρλ. Ή, αν μου έστειλε ποτέ κι εκείνος τέτοια μηνύματα, εγώ δεν τα έλαβα ποτέ, παρόλο που περίμενα γεμάτη ένταση, με το μυαλό και την καρδιά μου σε συναγερμό.

Ρώτησα πολλές φορές τον Καρλ τι έκανε εκείνος την ώρα του μεσημεριανού στο σχολείο του, το Γυμνάσιο Κίνγκσμερ, αλλά εκείνος λέξη δε μου έλεγε. Απλώς «έτρωγε». Ή «διάβαζε».

«Όχου, έλα, βρε Καρλ. Πες τα μου όλα», γκρίνιαξα εγώ. «Ανάπτυξε το θέμα. Θέλω λεπτομέρειες».

«Οκεί. Θέλεις δηλαδή να σου περιγράψω την επίσκεψή μου στις τουαλέτες των αγοριών, με όλες τις λεπτομέρειες;»

«Μη γίνεσαι εκνευριστικός. Ξέρεις τι εννοώ. Με ποιον κουβεντιάζεις; Τι κάνεις; Τι σκέφτεσαι;»

«Α, μήπως να με παρακολουθείς με webcam;» είπε ο Καρλ. Ξαφνικά χαμογέλασε και το γύρισε σε τρελαμένο τηλεπαρουσιαστή. «Να ο ανυποψίαστος ύποπτός μας, ο Καρλ Τζόνσον. Ας τον ακολουθήσουμε στο σπίτι του. Α! Τι σκαρώνει τώρα; Σηκώνει ένα δάχτυλο. Μήπως μας πήρε ειδηση; Μήπως θα διαμαρτυρηθεί που τον παρακολουθούμε; Όχι, όχι, σκαλίζει τη μύτη του. Για να κάνουμε ένα κοντινό πλάνο στη μύξα του, παιδιά».

«Μπλιαχ, αηδία!»

«Ω, η στενή φίλη του Καρλ, η Σίλβι, κάνει ένα σημαντικό σχόλιο. Για να συγκεντρώσουμε το ενδιαφέρον μας στη μικρή Σίλβι. Χαμογέλα στην κάμερα, μωρό μου», είπε και κόλλησε στο πρόσωπό μου τα δάχτυλά του σε τετράγωνο σαν φακό κάμερας.

Εγώ έβγαλα τη γλώσσα μου κοροϊδευτικά.

«Μπράβο, κορίτσι μου, βγάλε έξω τη γλώσσα, βγάλ' την, έτσι μπράβο! Και τώρα γυρίζουμε στο αγαπημένο μας κανάλι ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΤΩΡΑ. Η κυρία Σίλβι Ουέστ υπέφερε σ' όλη την παιδική της ηλικία από το Σύνδρομο Φαρμακερής Γλώσσας, αλλά ο διαπρεπής εξειδικευμένος ΩΡΙΛΑ κύριος Καρλ Τζόνσον είναι έτοιμος να αρχίσει την επέμβαση. Αδελφή! Ψαλίδι, παρακαλώ!»

«Μάλιστα, γιατρέ, ορίστε το ψαλίδι», είπα εγώ ανοιγοκλείνοντας τα δύο δάχτυλα. «Τώρα όμως επιστρέφουμε στο Κανάλι Μυστηρίου και εγώ κάνω ένα τρομακτικό κορίτσι που ο καλύτερός της φίλος την τρέλανε κι έτσι εκείνη αποφασίζει να τον μαχαιρώσει – μέχρι θανάτου!»

Κι έκανα πως με το ψαλίδι μου χτυπούσα το στήθος του Καρλ ενώ εκείνος τσίριζε και παραπατούσε ώσπου στο τέλος έπεσε ξερός στα πόδια μου, δήθεν νεκρός και αιμόφυρτος. Και έπαιξε τόσο καλά το ρόλο του, που σχεδόν έβλεπα την κόκκινη λιμούλα από αίμα.

Έσκυφα από πάνω του. Ήταν εντελώς ακίνητος,

τα μάτια μισάνοιχτα, να κοιτάζει κάπου πίσω από εμένα, χωρίς να τα ανοιγοκλείνει.

«Καρλ; Καρλ!» φώναξα σκουντώντας τον στον ώμο.

Αυτός όμως δεν κουνήθηκε. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει πιο γρήγορα. Σύρθηκα κοντά του, σκύβοντας το κεφάλι μέχρι που τα μακριά μου μαλλιά του γαργάλησαν τα μάγουλα. Πάλι δεν κουνήθηκε. Αφουγκράστηκα με προσοχή. Δε φαινόταν να αναπνέει.

«Καρλ, σταμάτα, με τρομάζεις!» είπα.

Τότε τινάχτηκε όρθιος τόσο απότομα, που τα κεφάλια μας τσούγκρισαν. Εγώ ούρλιαξα.

«Α, χαίρομαι που σε τρόμαξα, γιατί τώρα γυρίσαμε στο Κανάλι του Τρόμου και είμαι ένα φάντασμα που ήρθε να σε στοιχειώσσειειει! Να φοβάσαι, Σίλβι Ουέστ, γιατί θα σε αρπάξωωω!»

Τα χέρια του άρπαξαν το λαιμό μου αλλά εγώ αντιστάθηκα. Ήμωνα μικροκαμωμένη και κοκαλιάρα αλλά, άμα ήθελα, έδινα μάχη σαν αγριόγατα. Παλέψαμε για λίγο αλλά τότε τα δάχτυλα του Καρλ άρχισαν να με γαργαλάνε. Έβαλα τα γέλια κι άρχισα να τον γαργαλάω κι εγώ. Μείναμε ανάσκελα για ώρα, γελώντας σιγά. Έπειτα ο Καρλ μού έπιασε το χέρι με το δικό μας, ξεχωριστό τρόπο για παντοτινή φιλία που είχαμε εφεύρει πολύ παλιά, όταν ήμασταν εφτά χρόνων. Κράτησα σφιχτά το χέρι του κι εγώ και ήξερα ότι θα ήμασταν για πάντα κολλητοί. Και κάτι παραπάνω από κολλητοί. Όταν ήμασταν μικροί, είχαμε παίξει πολλές φορές τους παντρεμένους. Ο Καρλ έφτιαχνε

δαχτυλίδια με περιτυλίγματα από καραμέλες. Ίσως κάποια μέρα να μου έδινε ένα αληθινό δαχτυλίδι.

Πώς ήταν ποτέ δυνατόν να συγκρίνω την άχρωμη ψιλοκουβέντα της Λούσι με τις υπέροχες πλάκες που κάναμε με τον Καρλ;

Δεν υπήρχαν και άλλα κορίτσια να κάνω παρέα την ώρα του μεσημεριανού διαλείμματος. Τα πήγαινα καλά σχεδόν με όλους αλλά δεν ήθελα να τους γίνομαι κολλητισίδα. Μια φορά που καθόμουνα στη βιβλιοθήκη, όρμησε μέσα η Μιράντα Χόλμπεϊν και μου κούνησε το χέρι. Εγώ σάστισα τόσο, που κοίταξα γύρω μου, σίγουρη ότι εκείνη χαιρετούσε κάποιον πίσω μου.

«Καλέ, εσένα χαιρετάω!» είπε η Μιράντα.

Της κούνησα κι εγώ χαζά το χέρι και μετά μάζεψα τα βιβλία μου και έφυγα γρήγορα. Δεν ήθελα να ενοχλήσω τη Μιράντα. Λίγες βδομάδες ήταν μόνο που είχε αρχίσει το σχολείο αλλά εκείνη ήδη είχε αποκτήσει φήμη. Έτσι και δεν της άρεσαν τα μούτρα σου, μπορούσε να σε κάνει κιμά.

Εδώ, εμένα δε μου άρεσαν τα μούτρα μου. Ήμουνα τόσο μικροκαμωμένη, που ο κόσμος δεν πίστευε ότι πήγαινα στη δευτέρα γυμνασίου. Φαινόμουν πιο μικρή από όλα τα κορίτσια της τάξης μου. Όλοι με φώναζαν Κοντορεβιθούλα. Δε με πείραζαν, ακριβώς. Με είχαν σαν μασκόνι της τάξης – χαριτωμένη αλλά όχι για να με πάρουν στα σοβαρά.

Και όλοι έβλεπαν με δέος τη Μιράντα. Εκείνη έδειχνε πολύ πιο μεγάλη από εμένα, πιο μεγάλη από όλους

μας, για την ακρίβεια. Φαινόταν τουλάχιστον δεκάξι, ακόμα και με την πράσινη στολή του σχολείου. Είχε μαλλιά σε έντονο βαθυκόκκινο χρώμα, βαμμένα βέβαια, παρόλο που αυτό απαγορευόταν από τον κανονισμό του σχολείου. Πολύ πρόσχαρα, ορκίστηκε ψέματα στη δεσποινίδα Μάικλς ότι ήταν φυσική και η τελευταία τρίχα των μαλλιών της. Τα οποία της έφταναν πιο κάτω από το μυτερό της σαγόνι αλλά εκείνη πολύ συχνά τα έπλεκε σε μικρά κοτσιδάκια σε σειρές, δένοντας το καθένα με μικρές χάντρες και κορδελάκια.

Όταν η καθηγήτρια που ήταν υπεύθυνη για το τμήμα τής είπε ότι ήταν κακόγουστα, την άλλη μέρα ήρθε στο σχολείο με πράσινες χάντρες και πράσινα κορδελάκια για να ταιριάζουν με τη σχολική στολή. Απαράδεκτη ενέργεια, κι όμως η δεσποινίς Μάικλς δεν την τιμώρησε!

Η Μιράντα φαινόταν να έχει γεννηθεί για να παρβαίνει όλους τους κανόνες. Ήταν το κορίτσι που όλοι ήθελαν να του μοιάσουν αλλά δεν ήταν αυτό που λέμε *όμορφη*, δεν ήταν ούτε καν αδύνατη σαν μοντέλο. Και δε φαινόταν να τη νοιάζει καθόλου που είχε λίγες καμπύλες παραπάνω. Αντίθετα, φαινόταν ιδιαίτερα ευχαριστημένη με τον εαυτό της και συχνά στεκόταν με τα χέρια στους γοφούς, επιδεικνύοντας τη σιλουέτα της. Τα κορίτσια από το τμήμα της έλεγαν ότι ποτέ δεν τυλιγόταν με πετσέτα μετά το ντους. Προφανώς κυκλοφορούσε ολόγυμνη χωρίς να τη νοιάζει ποιος την κοιτάει.

Ήταν έξυπνη και αν ασχολιόταν πιο σοβαρά με τα μαθήματα, θα μπορούσε να είναι πρώτη στην τάξη, εκείνη όμως χαζολογούσε και ξέχναγε να διαβάσει. Ήξερε ένα σωρό πράγματα και κουβέντιαζε άνετα με τους καθηγητές για ζωγραφική, για όπερα ή για αρχιτεκτονική, αλλά κανείς δεν τη θεωρούσε ψηλομύτα παρόλο που μιλούσε με μια βαθιά, γλυκερή, κάπως επιτηδευμένη φωνή – πράγμα για το οποίο, κανονικά, θα την κορόιδευαν άγρια. Βοηθούσε βέβαια το γεγονός ότι έβριζε πολύ, και όχι πάντα χωρίς να την ακούνε οι καθηγητές. Έλεγε καταπληκτικά αστεία σχετικά με αυτά που έκανε με τα αγόρια της. Σχεδόν πάντα την περιτριγύριζαν κορίτσια που τσίριζαν κάθε τόσο: «Αχ, βρε Μιράντα!»

Αυτή τη φορά, την ώρα του μεσημεριανού, τριγύριζα στις τουαλέτες των κοριτσιών και μια ομάδα από κοπέλες είχε περιτριγυρίσει τη Μιράντα χαζεύοντάς τη με μάτια ορθάνοιχτα. Αυτή είχε κουνιάσει επικίνδυνα πάνω σ' ένα νιπτήρα κουνώντας πέρα δώθε τα πόδια της, φορώντας κάτι καταπληκτικές μπότες με αγκράφα, πολύ μυτερές.

Εκείνη τη στιγμή τούς περιέγραφε, πολύ παραστατικά, τι είχε κάνει με το αγόρι της την προηγούμενη νύχτα. Εγώ κοκάλωσα κι έγινα κόκκινη σαν παντζάρι. Τα άλλα κορίτσια έβαλαν τα γέλια και σκούνησαν τη Μιράντα, η οποία δε διέκοψε την περιγραφή.

«Βούλωσ' το, Μιράντα. Ήρθε η Κοντορεβιθούλα».

«Γεια σου, Κοντορεβιθούλα», είπε η Μιράντα κου-

νώντας ξανά το χέρι. Τα νύχια της ήταν φαγωμένα, αυτή όμως είχε βάψει με μαύρο βερνίκι ό,τι φλούδα νυχιού είχε απομείνει και στο μέσα μέρος κάθε καρπού της είχε ζωγραφίσει, πολύ καλλιτεχνικά, μαύρα τριαντάφυλλα. Έπειτα, συνέχισε τη λεπτομερή περιγραφή της.

«Βρε Μιράντα! Σταμάτα πια! Η Κοντορεβιθούλα θα σκάσει από το κοκκίνισμα».

Η Μιράντα χαμογέλασε. «Ίσως είναι πια καιρός να μάθει τα μυστικά της ζωής», με πείραξε. «Τι λες, Κοντορεβιθούλα; Να σε διαφωτίσω λίγο;»

«Ευχαριστώ, δε θα πάρω, τα ξέρω τα μυστικά της ζωής», απάντησα.

Κόντευα πια να κατουρηθώ πάνω μου και ήθελα απεγνωσμένα να πάω τουαλέτα αλλά δεν ήθελα να μπω μέσα κι αυτές απ' έξω να με ακούνε τι κάνω.

«Α, μπορεί να ξέρεις πάνω κάτω τα πολύ βασικά, αμφιβάλλω όμως αν έχεις κάνει καθόλου πρακτική εξάσκηση», είπε η Μιράντα.

«Έλα, βρε Μιράντα, μην πειράζεις την Κοντορεβιθούλα!»

«Βέβαια, σιγά μην έχει αγόρι η Κοντορεβιθούλα», είπε η Μιράντα κοιτώντας τα κορίτσια με νόημα.

«Φυσικά και έχω αγόρι», είπα εγώ, θιγμένη. «Μη βγάζεις τόσο γρήγορα συμπεράσματα. Δεν ξέρεις τίποτα για μένα».

Τα κορίτσια γούρλωσαν τα μάτια και περίμεναν με αγωνία τη συνέχεια. Γιατί συνήθως κανείς δεν αντι-

μιλούσε στη Μιράντα. Εδώ είχα εκπλαγεί κι εγώ η ίδια που είχα μιλήσει.

Η Μιράντα όμως δεν έδειχνε καθόλου ενοχλημένη. «Α, θέλω να μάθω τα πάντα για σένα», είπε. «Και για το αγόρι σου. Μίλησέ μου γι' αυτόν».

«Τον λένε Καρλ», είπα εγώ.

«Ναι, και; Έλα, Κοντορεβιθούλα, συνέχισε. Πώς είναι;» ρώτησε η Μιράντα.

«Είναι πολύ όμορφος. Όλοι το λένε αυτό, όχι μόνο εγώ. Είναι ανοιχτόχρωμος. Τα μαλλιά του είναι υπέροχα, κατάξανθα και ίσια. Του πέφτουν στο μέτωπο όταν μακρύνουν. Έχει καστανά μάτια και υπέροχο δέρμα, πολύ καθαρό – δεν έχει βγάλει ποτέ σπυράκια. Δεν είναι πολύ ψηλός αλλά, βέβαια, είναι πολύ πιο ψηλός από μένα. Δεν τον νοιάζουν πολύ τα ρούχα, είναι όμως πάντα καλοντυμένος, άνετος και κουλ».

«Πω πω!» έκανε η Μιράντα. Με δούλεψε, βέβαια, αλλά έδειχνε και να την ενδιαφέρει το ζήτημα. «Και... πώς είναι σαν άτομο; Πιστεύω ότι όλοι όσοι είναι όμορφοι είτε είναι τρομερά ματαιόδοξοι είτε από προσωπικότητα είναι κάτω από το μηδέν».

«Α μπα, ο Καρλ δεν είναι καθόλου έτσι. Είναι πολύ διασκεδαστικός και είναι καταπληκτικός στο να βγάζει από το μυαλό του ιστορίες και διάφορα. Είναι πολύ έξυπνος, πολύ πιο έξυπνος από μένα. Ξέρει σχεδόν τα πάντα. Μπορεί να μιλάει για ώρες ολόκληρες για ένα θέμα που τον ενδιαφέρει, δε γίνεται όμως ποτέ βαρετός».

«Και... πόσο καιρό γνωρίζεις αυτό το αγόρι-θαύμα;» ζήτησε να μάθει η Μιράντα. «Ή μάλλον, το γνωρίζεις στ' αλήθεια; Εσύ είσαι παιδί που διαβάζει πολύ. Μήπως λοιπόν τη βγάζεις αυτή τη στιγμή από το μυαλό σου την ιστορία;»

«Σωστά! Σιγά μην τα 'χει ένα τέτοιο αγόρι με την Κοντορεβιθούλα!» είπε η Άλισον, ένα άλλο κορίτσι, καινούριο κι αυτό στο σχολείο.

«Αλήθεια ξέρει ένα τέτοιο αγόρι», πετάχτηκε η Πάτι Πράις. «Ήμασταν και οι τρεις στην ίδια τάξη στο δημοτικό».

«Α, είναι συνομήλικός σου», είπε η Μιράντα. «Πιτσιρίκι δηλαδή. Εγώ ποτέ δε βγαίνω με συνομήλικούς μου, είναι πολύ ανόητοι και ανώριμοι».

«Ο Καρλ δεν είναι καθόλου ανόητος», είπα.

«Όχι, όχι, είναι πράγματι πολύ έξυπνος», μπήκε πάλι στη μέση η Πάτι. «Τώρα πηγαίνει στο Γυμνάσιο Κίνγκσμερ, έτσι δεν είναι, Κοντορεβιθούλα; Έχει και υποτροφία. Είναι πάρα πολύ καλός στα καλλιτεχνικά. Στο δημοτικό είχε ζωγραφίσει σε έναν τοίχο μια εικόνα της Βενετίας με υαλουργούς και ήταν λες και την είχε φτιάξει αληθινός ζωγράφος».

«Ενδιαφέρων τύπος μού ακούγεται», σχολίασε η Μιράντα. «Θέλω να τον γνωρίσω. Ε, Κοντορεβιθούλα, φέρ' τον απόψε στο σπίτι μου».

Την κοίταξα κατάπληκτη. Σίγουρα μου έκανε πλάκα! Αλλά και τα άλλα κορίτσια είχαν σαστίσει. «Ναι, καλά», είπα εγώ.

«Όχι, αλήθεια σου λέω. Θα κάνουμε πάρτι, θα περάσουμε τέλεια», είπε η Μιράντα.

«Αχ, Μιράντα, να έρθω κι εγώ;»

«Κι εγώ, να έρθω κι εγώ;»

«Κι εγώ θα 'ρθω!»

«Εί, εί, κορίτσια, την Κοντορεβιθούλα προσκάλεσα, όχι εσάς. Τη Σίλβι και το αγόρι της, τον Καρλ». Η Μιράντα άπλωσε το πόδι της με τη μυτερή μπότα και με σκούνησε ανάλαφρα. «Λοιπόν, θα έρθεις, Σίλβι;»

Ποτέ κανείς δε με είχε πει Σίλβι στο σχολείο εκτός από τους καθηγητές. Είχα σαστίσει τόσο, που δεν ήξερα τι να πω.

Έπρεπε, φυσικά, να πω *όχι*. Και μόνο η ιδέα να πάμε ο Καρλ κι εγώ σ' ένα από τα πάρτι της Μιράντα ήταν εξωφρενική. Αλλά σ' ένα κορίτσι όπως η Μιράντα ποτέ δεν μπορείς να πεις απλά *όχι*, *ευχαριστώ*.

«Εεεε... ωραία θα ήταν...» ψέλλισα και ετοιμάστηκα αμέσως να πω μια δικαιολογία να αρνηθώ.

Αλλά η Μιράντα με διέκοψε: «Τέλεια!» είπε και πήδηξε από το νιπτήρα. «Ελάτε γύρω στις οχτώ. Η διεύθυνση είναι Λαρκ Ντράιβ 94».

Και προτού προλάβω να πω λέξη, απομακρύνθηκε μ' ένα θρόισμα της κοντής φούστας της. Οι άλλες έτρεξαν πίσω της, συνεχίζοντας τα παρακάλια να πάνε κι αυτές στο πάρτι της.

Εγώ έμεινα ολομόναχη, με την καρδιά μου να βροτοχτυπάει και να αναρωτιέμαι τι στην ευχή θα έκανα.

«Η Μιράντα Χόλμπεϊν με κάλεσε να πάω απόψε σε πάρτι στο σπίτι της», είπα στη Λούσι λίγο προτού αρχίσουν τα απογευματινά μαθήματα.

«Ναι, σιγά, σε πιστέψαμε τώρα!» είπε η Λούσι κόβοντας και δίνοντάς μου ένα κομμάτι από τη σοκολάτα της. «Ξέρω ότι δεν είναι καλό να κακολογείς τους άλλους, αλλά αυτή τη Μιράντα δεν τη χωνεύω καθόλου. Είναι όλο πόζα, σκέτη επίδειξη είναι το κορίτσι».

«Το ξέρω. Αλλά αλήθεια σου λέω, με κάλεσε. Και κάλεσε και τον Καρλ».

«Μα δεν τον ξέρει τον Καρλ. Ούτε εσένα δεν ξέρει καλά καλά, βρε Κοντορεβιθούλα».

«Μα το ξέρω. Και δεν καταλαβαίνω».

«Και θα είναι μεγάλο πάρτι; Λες να με καλέσει κι εμένα;» ρώτησε η Λούσι με φωνή όλο ελπίδα.

«Εγώ νόμιζα ότι δεν τη χώνευες».

«Δεν τη χωνεύω. Και δεν υπάρχει περίπτωση να πήγαινα εγώ σε πάρτι της. Γίνονται εκεί... πράγματα και θάματα!»

«Δηλαδή;»

«Να, είναι ένα κορίτσι στην πρώτη λυκείου που την ξέρει, και ο ξάδελφός της πήγε σ' ένα τέτοιο πάρτι το καλοκαίρι και άκουσα ότι...» Και η Λούσι άρχισε να μου ψιθυρίζει στο αυτί.

«Βλακείες!» είπα εγώ αμήχανα. «Από το μυαλό σου τα βγάζεις. Κανείς δεν κάνει τέτοια πράγματα, τουλάχιστον στην πραγματικότητα».

«Και πού το ξέρεις εσύ! Είσαι τόσο αθώα, Κοντορεβιθούλα», είπε η Λούσι.

Μου ήρθε να τη βαρέσω, παρόλο που ήταν φίλη μου. Μπορεί να ανεχόμουν να μου φέρονται συγκαταβατικά η Μιράντα και τα φιλαράκια της, από τη Λούσι όμως δεν το δεχόμουν. Η μαμά της και ο μπαμπάς της τη φώναζαν Λούσι η Μπουκλίτσα και είχε τρεις αρκούδους, τον Μπίλι, τον Μπόμπι και τον Μπέρνι, και της άρεσαν ακόμα οι ταινίες του Ντίσνεϊ.

«Ε, άμα πάω στο πάρτι της Μιράντα, δε θα είμαι πια αθώα», της είπα.

«Δεν πιστεύω να πας, έτσι;»

«Φυσικά και θα πάω», απάντησα, παρόλο που δεν είχα καμία τέτοια πρόθεση.

«Θα έρθει και ο Καρλ;»

«Αμέ», συνέχισα ενώ αναρωτιόμουν γιατί δεν

έβγαιναν βατράχια από το στόμα μου με τόσα ψέματα που έλεγα.

«Μα εσύ πάντα έλεγες ότι ο Καρλ είναι αντικοινωνικός», αντέτεινε η Λούσι.

Αυτό ήταν ένα αθώο ψεματάκι που της είχα πει. Όταν πιάσαμε φιλίες με τη Λούσι, ήθελα να δείξω στον Καρλ ότι είχα καταφέρει να πιάσω μια καλή φίλη, παρόλο που χωρίς εκείνον ένιωθα ολομόναχη και μισή. Ήθελα όμως να δείξω και στη Λούσι πόσο στενοί φίλοι εξακολουθούσαμε να είμαστε ο Καρλ κι εγώ. Μάλλον ήθελα να κάνω επίδειξη, υποθέτω. Ήταν μεγάλη τρέλα που τους κάλεσα και τους δύο στο σπίτι μου μια μέρα για τσάι. Ήταν φριχτό.

Η Λούσι ήρθε φορώντας ένα απαίσιο φόρεμα με φρου φρου και δαντέλες, και παπούτσια με τακούνι. Φάνταζαν πολύ μεγάλα στα πόδια της. Ίσως να ήταν της μαμάς της. Είχε μακιγιαριστεί πολύ, αλλά ξέχασε ότι ήταν βαμμένη κι έτριβε συνέχεια τα μάτια της κι έτσι μουντζουρώθηκε κι έμοιαζε με αρκουδάκι πάντα. Μπροστά στον Καρλ μιλάγε μ' έναν πολύ εξεζητημένο τρόπο και κάθε φορά που εκείνος έλεγε κάτι, οτιδήποτε, ακόμα και «Μου δίνεις σε παρακαλώ λίγο κέικ;» αυτή χαχάνιζε. Στο τέλος κόντεψε να κατορηθεί από τα πολλά γέλια. Εγώ ήθελα να ανοίξει η γη και να με καταπιεί.

Ο Καρλ, με το που τελειώσαμε το τσάι μας, έφυγε σφαίρα για το σπίτι του. Ίσα που μας πέταξε ένα «αντίο». Δεν ήθελα να πληγωθεί η Λούσι με το φέρσι-

μό του κι έτσι της είπα ότι δήθεν πέρναγε μια φάση όπου ντρεπόταν πολύ και δεν τα πήγαινε καλά με τον κόσμο.

Ο Καρλ δεν το πίστευε ότι είχα πιάσει φιλίες με τη Λούσι. Για αρκετό καιρό, όταν ήθελε να περιγράψει κάτι ιδιαίτερα σαχλό ή κακόγουστο χρησιμοποιούσε το όνομα της καημένης της Λούσι.

«Όχου, σβήσε αυτό το πρόγραμμα, παραείναι... Λούσι» ή «Γιατί φόρεσες αυτή τη φούστα, κάνει λίγο... Λούσι, δε νομίζεις;» ή ακόμα «Δε σου πάει αυτό το κραγιόν, Σίλβι, σε κάνει πολύ... Λούσι».

Και δεν ήταν δίκαιο. Ούτε κι εγώ συμπαθούσα ιδιαίτερα τη Λούσι, αλλά έπρεπε να έχω μια παρέα στο σχολείο.

«Εμένα, πάλι, δε μου φαίνεται ότι ο Καρλ θα θέλει να πάει σ' ένα πάρτι όπου θα είναι ένα σωρό άγνωστοι», είπε τώρα η Λούσι.

«Μάλλον έχεις δίκιο», της απάντησα.

Γύρισα σπίτι παραζαλισμένη. Δεν ήμουν καθόλου σίγουρη ότι θα πήγαινα στο πάρτι της Μιράντα. Κι ευχόμουν να αρνηθεί ο Καρλ, οπότε θα τον χρησιμοποιούσα ως δικαιολογία για να μην πάω κι εγώ.

Όταν επέστρεψα στο σπίτι μου, που ήταν μεσοτοιχία με το δικό του, αντί να πάω προς την είσοδο του δικού μου σπιτιού, πήγα προς του Καρλ. Χτύπησα την πόρτα και μου άνοιξε ο Τζέικ, ο αδελφός του. Όταν με είδε γρύλισε και ανέβηκε πάλι σέρνοντας τις σκάλες, αφήνοντας την πόρτα ανοιχτή για να μπω.

Αυτός ήταν δεκάξι χρόνων και πήγαινε στη δευτέρα λυκείου, στο σχολείο μου. Δεν ήταν τόσο καλός μαθητής όσο ο αδελφός του και δεν είχε πάρει καμία υποτροφία. Δεν έμοιαζε καθόλου με τον Καρλ. Ετούτος είχε σκούρα, ακατάστατα μαλλιά και μάτια τόσο μαύρα, που σχεδόν δεν ξεχώριζε η ίριδα. Κάποτε ήταν αρκετά μικροκαμωμένος για την ηλικία του, τώρα όμως ήταν ένας καλαμοκάνης νεαρός γύρω στο 1,80. Κι αυτός ήταν έξυπνος αλλά δεν ήταν και πολύ επιμελής στα μαθήματα. Με το μόνο που ασχολιόταν ήταν να παίζει κιθάρα.

Αναρωτήθηκα τι θα έλεγε η Μιράντα για τον Τζέικ. Εγώ πίστευα ότι ο Τζέικ ήταν πιο πολύ ο τύπος της. Κι εκείνου θα του άρεσε η Μιράντα, παρόλο που ήταν στη δευτέρα γυμνασίου. Κάτι μου έλεγε ότι η Μιράντα είχε ήδη αποκτήσει φήμη σ' όλο το σχολείο.

«Η Μιράντα Χόλμπεϊν κάλεσε απόψε τον Καρλ κι εμένα σ' ένα πάρτι!» του φώναξα ενώ εκείνος ανέβαινε τη σκάλα.

Σταμάτησε στο κεφαλόσκαλο. «Ουάου!» είπε προσπαθώντας να μη δείξει και πολύ εντυπωσιασμένος. Με κοίταξε. «Κάλεσε και τον Καρλ;» Κούνησε δύσπιστα το κεφάλι του. «Δε θα πάει».

«Το ξέρω», του είπα. «Πού είναι ο Καρλ; Στο δωμάτιό του και κάνει τα μαθήματά του;»

«Βέβαια, σαν καλό σπασικλάκι που είναι», απάντησε ο Τζέικ και άνοιξε την πόρτα του δωματίου του Καρλ. «Οπ! Δεν είναι εδώ. Είδα το ποδήλατό του στο

πίσω μέρος, άρα πρέπει να βρίσκεται κάπου εδώ γύρω».

«Μην ανησυχείς, θα τον ψάξω», του είπα.

Χάρηκα. Ο Τζέικ εδώ και χρόνια δε μου έλεγε πάνω από δυο κουβέντες. Τώρα, και μόνο που ανέφερα τη Μιράντα Χόλμπεϊν έγινα φαίνεται κι εγώ πολύ κουλ, από σπόντα.

Πήγα να ψάξω τον Καρλ. Κοίταξα στο σαλόνι πρώτα, που ήταν ακριβώς ίδιο με το δικό μας. Των Τζόνσον όμως μου άρεσε πολύ περισσότερο. Μ' άρεσε πάρα πολύ ο κόκκινος βελούδινος καναπές και τα ζωηρόχρωμα κεντητά ριχτάρια, οι μεγάλες χουχουλιάρικες μαξιλάρες και οι μεγάλοι κόκκινοι, μπλε και μοβ πίνακες στον τοίχο.

Η μαμά του Καρλ ήταν ερασιτέχνης ζωγράφος και το σπίτι τους ήταν η προσωπική της γκαλερί. Πάντα υποστήριζε τις καλλιτεχνικές τάσεις του Τζέικ και του Καρλ κι όταν ήταν μικροί τούς ενθάρρυνε να ζωγραφίζουν τους τοίχους της κουζίνας. Υπήρχαν και μερικές δικές μου ζωγραφιές στους τοίχους αυτούς. Είχα ζωγραφίσει μια θεότρελη σκηνή γάμου σ' όλο τον τοίχο, εμένα με άσπρο φόρεμα σαν μαρέγκα και τον Καρλ με άσπρο κοστούμι, όπου θυμίζαμε διαφήμιση για σκόνη πλυντηρίου. Είχα φτιάξει και μια μεγάλη σειρά από πολύχρωμους καλεσμένους: τη μαμά μου, τον μπαμπά μου και τον Τζέικ, και είχα προσθέσει πολλά παιδάκια από το σχολείο μας, τη γάτα μας τη Φλόσι, το κουνέλι μου τη Λίλι Λόπι (έχουν πεθάνει

πια και οι δύο) και το σκύλο του Τζέικ, τον Αγριόσκυλο (τόσο άγριος ήταν, που τελικά το 'σκασε και δεν ξαναγύρισε ποτέ). Όλοι φορούσαν κάτι μεγάλα ροζ γαρίφαλα, ακόμα και η γάτα και ο σκύλος, το δε κουνέλι είχε δύο, ένα σε κάθε αυτί.

Η μαμά του Καρλ έπλενε ένα μαρούλι στο νεροχύτη της κουζίνας. «Γεια σου, Σίλβι, αγάπη μου», μου είπε.

«Γεια σου, Τζουλς», είπα κι εγώ.

Δε με άφηνε να τη λέω «θεία Τζούλια», όσο για το «κυρία Τζόνσον», ούτε κουβέντα. Για όλους ήταν η Τζουλς, ακόμα και για τα παιδάκια στον παιδικό σταθμό όπου δούλευε με μερική απασχόληση. Ήταν φανερό ότι σήμερα είχαν κάνει ζωγραφική με τα δάχτυλα. Πάνω στο φαρδύ λουλουδάτο παντελόνι της υπήρχαν ένα σωρό μικρές κόκκινες και κίτρινες δαχτυλιές.

«Νομίζω ότι ο Καρλ είναι στο σπιτάκι», μου είπε.

«Α, τέλεια».

«Σίλβι, να σου πω μια στιγμή», είπε η Τζουλς τινάζοντας το μαρούλι. «Είναι εντάξει ο Καρλ;»

«Από ποια άποψη “εντάξει”, δηλαδή;»

«Δεν ξέρω». Έβγαλε τρέμοντας από σιχασιά ένα μικρό σαλιγκαράκι απ' το μαρούλι. «Μπλιαχ! Εντάξει από... κάθε άποψη. Σαν πολύ... σιωπηλός είναι. Μήπως τσακωθήκατε οι δυο σας;»

«Εμείς ποτέ δεν τσακωνόμαστε», τόνισα.

Δηλαδή τσακωνόμασταν, αλλά γενικά εγώ υπο-

χωρούσα πάντα γιατί δεν άντεχα να είναι ο Καρλ θυμωμένος μαζί μου.

«Ίσως τότε κάτι να έγινε στο σχολείο», υπέθεσε η Τζουλις. «Εξακολουθώ να αναρωτιέμαι αν ήταν καλή ιδέα να τον βγάλουμε από το σχολείο σας και να τον πάμε στο άλλο».

«Όχι, δεν ήταν!» πέταξα.

«Αχ, χρυσούλι μου. Ξέρω ότι είναι πολύ δύσκολο για σένα. Και για τους δυο σας, δηλαδή. Αλλά ξέρεις πόσο έξυπνος είναι ο Καρλ, και τα παιδιά που πάνε σε σχολεία σαν το Κίνγκσμερ τα δέχονται πολύ συχνά στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης. Ξέρω ότι τα πάει πολύ καλά με τα μαθήματα, παρόλο που πρέπει να μελετάει σκληρά για να φτάσει στο επίπεδο των άλλων. Ίσως, λοιπόν, να είναι επειδή διαβάζει τόσο πολύ. Δεν ξέρω, τι να πω. Όταν γυρίζει σπίτι, περιφέρεται άσκοπα, σαν να τον απασχολούν πολλά».

«Ε, πάντα ήταν λίγο ονειροπόλος», είπα αμήχανα.

Ένιωσα κολακευμένη που με ρώτησε για τον Καρλ, λες και εγώ είχα το κλειδί για όλα του τα μυστικά, ήξερα όμως ότι δε θα του άρεσε καθόλου να κουβεντιάσουμε γι' αυτόν πίσω από την πλάτη του.

«Γράφετε ακόμα οι δυο σας εκείνο το βιβλίο που λέγατε;» ρώτησε η Τζουλις.

«Ναι, ναι», είπα παρόλο που δεν είχαμε γράψει τίποτα καινούριο από το Σεπτέμβριο που ο Καρλ πήγε στο Γυμνάσιο Αρρένων Κίνγκσμερ. Προσπάθησα να κάνω κάτι μόνη μου αλλά δεν ήταν το ίδιο χωρίς τον

Καρλ. Μόνο δυο σελίδες κατάφερα να γράψω και μετά αποφάσισα ότι ήταν τόσο σαχλές και μελό, που τελικά τις έσκισα από το βιβλίο.

«Και πότε θα το διαβάσουμε το βιβλίο σας;» ρώτησε η Τζουλις.

«Μη χειρότερα! Μα είναι... προσωπικό», της είπα.

Η Τζουλις τσίριξε καθώς βρήκε έναν πραγματικά τεράστιο γυμνοσάλιαγκα. Πέταξε το μαρούλι στο νεροχύτη αφήνοντάς να τον παρασύρει το κρύο νερό.

«Εξακολουθώ να πιστεύω ότι πρέπει να προτιμάμε βιολογικά λαχανικά αλλά, Χριστούλη μου, τους σιχαίνομαι τους γυμνοσάλιαγκες».

«Και ο Καρλ τους σιχαίνεται. Αυτός σιχαίνεται οτιδήποτε σέρνεται».

Στο Γυάλινο Σπίτι ήμουν ο Επίσημος Αραχνοδολοφόνος. Ο Καρλ ήθελε να γίνει βουδιστής και να μη σκοτώνει τίποτε, αλλά ειδικά για τα έντομα δε θα έλεγε όχι σε ένα ολοκαύτωμα.

«Εμένα μου λες», είπε η Τζουλις. «Τις προάλλες που τρώγαμε σαλάτα, βρήκε ένα μαμουνάκι στο πιάτο του και πάτησε τις τσιρίδες, από τη σιχασιά και το σοκ φαντάζομαι, αλλά ο Μικ και ο Τζέικ ήταν ανελέητοι μαζί του. Το καημένο το παιδί, το τάραξαν στην κοροϊδία όλη την εβδομάδα».

Ο Μικ ήταν ο σύζυγος της Τζουλις. Ήταν ένας μεγαλόσωμος, άξεστος τύπος, λίγο κοιλαράς. Με τα ατημέλητα μπλουζάκια και τα φαρδιά παντελόνια του

έμοιαζε με εργάτη αλλά στην πραγματικότητα ήταν λέκτορας Πολιτικών Επιστημών στο πανεπιστήμιο. Μαζί μου ήταν πάντα πολύ ευγενικός, αλλά πότε πότε με πείραζε κιόλας. Με έλεγε «Σιωπηλή Σίλβι» γιατί όταν ήταν εκείνος μπροστά ίσα που έλεγα δυο κουβέντες, ενώ όποτε έκανα τα μαλλιά μου κοτσίδες, του ήταν αδύνατον να με δει και να μη μου τραβήξει τη μία φωνάζοντας «ντιν ντιν!»

Ο Καρλ έλεγε πως ήταν φορές που δεν άντεχε τον πατέρα του.

Εγώ του έλεγα όμως πως ήταν τυχερός που είχε ακόμα τον μπαμπά του. Κι αυτό τον έκανε να το βουλώνει.

Ο δικός μου πατέρας δεν είχε πεθάνει. Απλώς, πριν από δύο χρόνια σηκώθηκε κι έφυγε από το σπίτι. Τους πρώτους μήνες τον έβλεπα κάθε Σαββατοκύριακο αλλά όταν η κοπέλα του γέννησε το παιδί τους, στάματησε να ασχολείται μαζί μου.

Ο Καρλ κι εγώ είχαμε διασκεδάσει πάρα πολύ τότε που φτιάξαμε τους χαρακτήρες δύο πολεμιστών βασιλιάδων του Γυάλινου Κόσμου, ο ένας γελωτοποιός και ο άλλος ένας αφερέγγυος ερωτύλος τύπος. Φόραγαν βαριές μεταλλικές πανοπλίες και πολεμούσαν σε ρυθμούς μουσικής χέβι μέταλ, ιδρώνοντας και ξεϊδρώνοντας μέσα στις μεταλλικές προσωπίδες τους καθώς κράδαιναν τα ασημένια τους σπαθιά στον αέρα. Πολέμησαν όλη την ημέρα και τη μισή νύχτα χωρίς να καταφέρουν να πληγώσουν ο ένας τον άλλον

ούτε μία φορά και μετά πέθαναν ο ένας μετά τον άλλον από εξάντληση και αποπληξία.

Η Τζουλς κοπάναγε το μαρούλι στις πλευρές του νεροχύτη. «Απαίσια, φριχτά, αηδιαστικά σαλιγκάρια», είπε. Μετά σταμάτησε. «Σίλβι, λες να τον κοροϊδεύουν τον Καρλ στο σχολείο;»

Την κοίταξα σαστισμένη. «Τον Καρλ τον έχουν όλοι σε μεγάλη υπόληψη», είπα. «Όλοι ήθελαν να γίνουν φίλοι του».

«Ναι, το ξέρω ότι στο παλιό σχολείο, στο Μίλστεντ, γινόταν χαμός για χάρη του. Αλλά τώρα, στο καινούριο σχολείο; Όλα εκείνα τα αγόρια... Λέει ότι έχει φίλους αλλά δε μιλάει ποτέ γι' αυτούς. Προσπάθησα να τον ρωτήσω αλλά κλείνεται αμέσως σαν στρείδι μαζί μου. Ξέρεις, πετάει ένα “Μαμά, είμαι μια χαρά, άσε με ήσυχο”».

«Ξέρω, ξέρω», είπα. Και μ' εμένα σαν στρείδι κλεινόταν.

«Ευτυχώς που έχει εσένα για φίλη, Σίλβι. Θα ήθελα όμως να κάνει κι άλλους φίλους. Όλο τρυπώνει και κρύβεται στο δωμάτιό του ή στο σπιτάκι. Μακάρι να έβγαινε έξω περισσότερο».

«Ε, να, εγώ ήρθα για να τον καλέσω σ' ένα πάρτι», της είπα.

«Αλήθεια; Αχ, τέλεια!» αναφώνησε η Τζουλς ξαφνικά πολύ χαρούμενη – τόσο, που πέταξε στον αέρα το μουσκεμένο μαρούλι κι έγινε και η ίδια μούσκεμα από τις σταγόνες που τινάχτηκαν παντού.

«Αν και δε νομίζω να θελήσει να πάει», διευκρίνισα. «Ούτε κι εγώ νομίζω πως θα πάω. Το κάνει μια κοπέλα στο σχολείο που δείχνει μικρομέγαλη και τρομακτική – ένας Θεός ξέρει τι θα γίνει στο πάρτι της».

Ευχόμουν η Τζουλις να το παίξει αυστηρή μητέρα και να απαγορεύσει στον Καρλ και σ' εμένα να πάμε στο πάρτι, αλλά εκείνη εξακολουθούσε να φαίνεται πολύ ενθουσιασμένη με την ιδέα.

«Εσύ και ο Καρλ είσατε λογικά παιδιά. Δεν πρόκειται να κάνετε καμία ανοησία. Και αν το πάρτι είναι στο σπίτι αυτού του κοριτσιού, υποθέτω πως οι γονείς θα είναι εκεί για να επιβλέπουν την κατάσταση».

Η Μιράντα όμως εμένα μου φαινόταν να είναι από έναν τόσο διαφορετικό πλανήτη, που δε φανταζόμουν καν ότι είχε γονείς. «Τζουλις, μην ενθουσιάζεσαι τόσο», την προειδοποίησα. «Ξέρεις ότι ο Καρλ δεν είναι από εκείνους που τους αρέσουν τα πάρτι».

«Τρέχα να του το πεις!»

«Καλά, εντάξει, πάω!»

Βγήκα από την πόρτα της κουζίνας των Τζόνσον και πήγα στον πίσω κήπο τους. Ήταν σαν δίδυμοι με τον δικό μας, μόνο που η Τζουλις είχε αφήσει ελεύθερη τη φαντασία της οπότε εκεί υπήρχαν ένα σωρό πολύχρωμα φυτά και παράξενα, χρωματιστά αγάλματα και θάμνοι. Καθώς προχωρούσα, από κάθε δέντρο κρέμονταν κουδουνάκια που κουδούνιζαν στον άνεμο, μέχρι το τέρμα, πίσω από τον ξύλινο φράχτη όπου βρισκόταν το Γυάλινο Σπίτι.

Η Σίλβι και ο Καρλ είναι φίλοι από τότε που ήταν μωρά.

Έπαιζαν μαζί και ο Καρλ την αποκαλούσε «το κορίτσι του» και η Σίλβι «το αγόρι της».

Έκαναν όνειρα ότι κάποια μέρα θα σπουδάσουν μαζί,

θα παντρευτούν, θα κάνουν παιδιά και θα ζήσουν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα. Όταν όμως φτάνουν στην εφηβεία, τα πράγματα αρχίζουν ν' αλλάζουν.

Ο Καρλ αποκτά έναν καινούριο φίλο, τον Πολ, και περνούν άπειρες ώρες μαζί. Η Σίλβι καταλαβαίνει πως τα συναισθήματά του έχουν αλλάξει. Και αναγκάζεται να παραδεχτεί ότι ο Καρλ ίσως να μην έχει πια τα ίδια όνειρα μ' αυτήν. Άραγε, αν το όνειρο δε γίνει πραγματικότητα, μπορεί η αληθινή φιλία να γεμίσει τη ζωή μας με χαρά και ευτυχία;

Μια ιστορία για την πρώτη αγάπη και την πρώτη ερωτική απογοήτευση από τη βραβευμένη συγγραφέα Τζάκλιν Ουίλσον.

Από 13 ετών

ISBN 978-960-496-014-9

9 789604 960149

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 08592

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΜΠΕΙΡΙΑ